

ŽELEZNORUDSKÝ zpravodaj

www.zeleznaruda.cz

Květen 2021
měsíčník / zdarma
XXI. ročník

foto: Filip Brož,
oslavy osvobození

ÚVODNÍ SLOVO

Milí sousedé,

zima se letos drží zuby nehty, ale doufáme, že už se snad trvale oteplí a přijde krásné jaro. Všichni věříme, že kromě hezkého počasí přinese konečně i slábnutí pandemie koronaviru. Zlepšující se čísla i postupující očkování dávají naději, že po roce uvidíme světlo na konci tunelu. Děti se vrací do škol, otevírají se služby i obchody. Snad se brzy naplno otevrou i hranice a my budeme moci s našimi německými sousedy a přáteli znovu fungovat tak, jak jsme byli během minulých let zvyklí. Současně doufejme, že nepůjde znovu jen o dočasné rozvolnění. Můžeme tomu všichni pomoci tím, že budeme k rozvolňování přistupovat s rozumem a budeme dodržovat nastavená opatření.

S koncem zimy pro nás a Technické služby konečně nastává také období organizace a realizace velkého úklidu, čištění a oprav silnic a chodníků. Počasí nás letos zdrželo. Ale už jsme uklidili Hojsovu Stráž, kde byla situace nejhorší, a nyní již druhým týdnem uklízíme Železnou Rudu. Stejně jako vloni probíhá i blokové čištění ulic na sídlišti. Informace o něm poskytujeme mobilním rozhlasem, na Facebooku a samozřejmě především dopravními značkami v daných ulicích. Po dokončení úklidů se vrhneme na postupné opravy silnic a chodníků.

Takto se uklízely tuny kamenného posypu na Hojsově Stráži.

Postupně také zahájíme slíbené investice. Ve sportovním areálu Za tratí v Železné Rudě se začne stavět pumptracková dráha. Mnozí jste se obávali, že tím zanikne jediná volná travnatá plocha pro kopanou, kam si děti chodí hrát. Můžeme vás s radostí uklidnit, že jsme rozhodli o výstavbě nového hřiště s umělým trávnikem, které bude ostatní sportoviště doplňovat. Díky kvalitnímu odvodnění nebude obě hřiště trápit nadměrná vlhkost a bude tak možné je využívat od brzkého jara do pozdního podzimu. Sportovní plochy budou navíc osazeny novým umělým osvětlením.

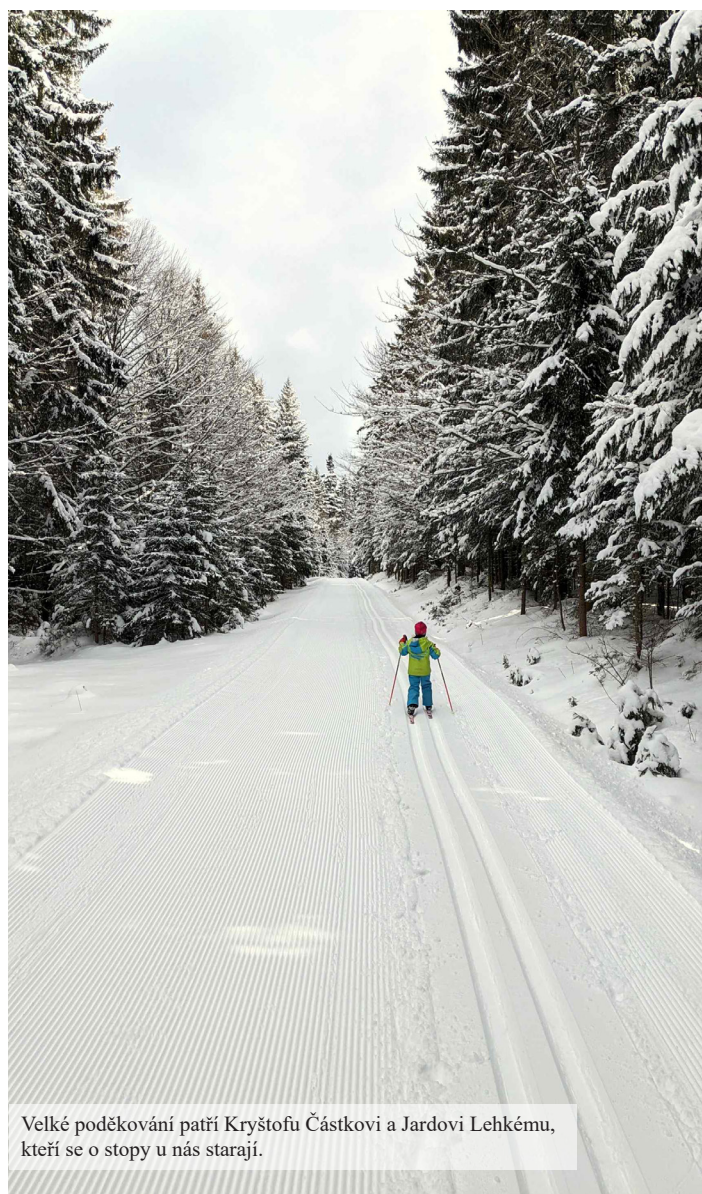

Při plánování promýšlíme všechny detaily. Ideální umístění, odvodnění, osvětlení...

Všichni už se také těšíme na přírodní koupaliště Žabáky. Musíme se ale ještě obrnit trpělivostí, protože stavební povolení umožní první úpravy nejdříve v termínu od 15. července.

Letošní zima sice teprve pomalu skončila, ale už myslíme na tu další. Mnozí z vás zaznamenali, že jsme letos změnili koncepci v úpravě a údržbě běžeckých tratí v našem okolí. Zaměřili jsme se na jejich vysokou kvalitu a soudě dle spousty pozitivních ohlasů, to byla trefa do černého. Potěšila nás také řada nabídek příspěvků na jejich úpravu. Ta stojí skutečně hodně peněz, a proto jsme se rozhodli zřídit transparentní účet, kam může každý přispět. Veškeré peníze budou využity na údržbu techniky a úpravu stop v příští sezóně. Za všechny již došlé a každý budoucí příspěvek předem velmi děkujeme a těšíme se na příští běžeckou sezónu.

Transparentní účet města pro příspěvky na úpravu běžeckých stop: **297 927 260/ 0300**

Velké poděkování patří Kryštofu Částkovi a Jardovi Lehkému, kteří se o stopy u nás starají.

Začátek května přinesl rovněž tradiční výročí, které si s úctou připomínáme. Před 76 lety, konkrétně 1. května, vkročily první americké oddíly spojeneckých osvobozených vojsk do Železné Rudy, a to byla předzvěst konce 2. světové války. Zdá se to dávno, a že se nás to netýká, ale nesmíme na hrůzy války nikdy zapomenout. Važme si toho, že nyní máme s našimi sousedy skvělé a přátelské vztahy.

Chvíle osvobození nesmí zůstat nikdy zapomenuta, stejně jako vděčnost všem padlým, kteří bojovali za naši svobodu.

Přejeme vám hezký květen, a pokud chcete být aktuálně informováni o dění v Železné Rudě, sledujte oficiální facebookové stránky města (www.facebook.com/mestoZeleznaRuda). Zároveň prosím pamatujte, že v případě potřeby se na nás můžete kdykoli obrátit na mail:

starosta@zeleznaruda.cz nebo
mistostarosta@zeleznaruda.cz, nebo
na telefon: 724 181 624.

Jsme zde pro Vás.

*S úctou a přáním všeho dobrého,
Filip Smola, starosta města,
Petr Najman a Filip Brož, místostarostové*

INFORMACE Z RADNICE

Bioodpad je třeba řádně likvidovat

Především s příchodem jara se na území našeho města velice často objevují odložené hromady bioodpadu. Tedy ořezaných větví stromů, keřů, čerstvě posekané trávy a plevelu. Obzvláště je pak nalézáme v oblastech, kde se nachází rodinné domy se zahrádkami a pochopitelně také bohužel v oblastech, kde město pronajímá své pozemky jako zahrádky. Jako samospráva musíme tyto problémy řešit ve spolupráci s městskou policií. Rádi bychom upozornili všechny obyvatele, že každý vlastník či nájemce pozemku je při jeho údržbě povinen na vlastní náklady zajistit i likvidaci vzniklého bioodpadu. Tu je možné provádět buď kompostováním na vlastním nebo pronajatém pozemku, anebo přivezením k likvidaci do našeho Sběrného dvora. Navíc je tu možnost objednat odvoz bioodpadu u našich Technických služeb u pana Františka Kurce na tel. 725 089 443.

Musíme zároveň upozornit, že ten, kdo se rozhodne zbavit bioodpadu ze soukromé i pronajaté zahrady či pozemku tak, že ho odloží nebo vyhodí na veřejnou plochu, vytváří tím nelegální černou skládku a v ten moment porušuje Zákon o odpadech a dopouští se přestupku. Argumentovat potom například tím, že došlo k umístění odpadu až poté, kdy se zde již nějaké hromádky nacházely, tedy došlo jen k tzv. „přihození“ a podobně, je přitom zbytečné. Na podobné argumenty pochopitelně nemůže být brán zřetel.

Vzhledem k výše popsaným možnostem likvidace bioodpadu je jeho odkládání tam, kam nepatří, zcela zbytečné. Proto děkujeme za vaši součinnost.

*Jakub Frenzl,
vedoucí majetkového odboru
město Železná Ruda*

OPERAČNÍ PROGRAM
ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ

EVROPSKÁ UNIE
Evropský fond pro regionální rozvoj

Pro vodu,
vzduch a přírodu

SBĚRNÝ DVŮR Železná Ruda

Tento projekt je spolufinancován Evropskou unií – Fondem soudržnosti a Statním fondem životního prostředí ČR v rámci Operačního programu Životní prostředí.

Název projektu: Výstavba sběrného dvora odpadů – Železná Ruda
Číslo projektu: CZ.1.02/4.1.00/12.16231/12137944

Otevírací doba:	Pondělí:	8.00 – 12.00 hodin
	Středa:	15.00 – 19.00 hodin
	Sobota:	8.00 – 12.00 hodin

CO MŮŽETE PŘIVÉZT DO SBĚRNÉHO DVORA?

Sběr a odstranění objemného odpadu:
objemný odpad, dřevo (O)

Sběr a odstranění stavebního odpadu:
stavební suť, zemina (O)

Sběr a odstranění biologicky rozložitelného odpadu:
kompostovatelný odpad (O)

ROZHOVOR

S ředitelem Základní a Mateřské školy Karla Klostermanna Železná Ruda panem Ctíradem Drahorádem jsme si povídali hlavně o letošním školním roce, jehož zvláštní průběh zasáhl nejen žáky napříč oběma stupni, ale také celý pedagogický sbor a další zaměstnance školy.

ŽZ: Pane řediteli, letošní školní rok začal v září nástupem všech dětí do všech tříd v hygienicky zpřísněném režimu. Jak se všem podařilo nástup po letních prázdninách do zvláštního režimu zvládnout?

CD: Začátek školního roku proběhl úplně normálně, ale epidemická situace na konci prázdnin startovala druhou vlnu, probíhal střet politiků s odborníky a my ve škole jsme se divili, proč nebude nutné řídit se všemi přísnými hygienickými pravidly – 3R. Září a polovina října proběhla v očekávání dnů příštích. Pozitivní bylo hezké podzimní počasí, které umožnilo absolvovat tělocviky a tréninky na školním hřišti. Že od 13. 10. budeme rozprašeni (s malou prosincovou pauzou) až do 3. května 2021, to mne ani ve snu nenapadlo.

ŽZ: Rozjetý školní rok s prezenční výukou rychle překazila zhoršující se epidemická situace a děti zůstaly od poloviny října doma. Vzpomenete si,

zda Vám v tu dobu přišlo správné, aby děti nechodily do školy?

CD: Sledoval jsem všechny dostupné zdroje informací o vývoji epidemické krize. Nejpozději od počátku října bylo jasné, že nějaká zásadní opatření musí přijít a že uzavření škol přijde velmi rychle. Nikdo z pedagogů si to po jarní dálkové výuce nepřál. Ale vývoj epidemie v České republice vyrovnal nejčernější scénáře ze zahraničí. Takže podzimní uzavření škol bylo pro vládu nejsnadnějším protiepidemickým opatřením. Ovšem u nás se však provoz nezastavil. Železnorudská škola patří do systému ochrany obyvatelstva v mimořádných situacích. Stejně jako na jaře jsme zajišťovali péči o děti od 2 do 10 let, jejichž rodiče pracují ve složkách Integrovaného záchranného systému a dalších vybraných profesích. Tyto děti, bez ohledu na svou domovskou školu, docházely k nám a pod dohledem učitelky se dálkově učily, pracovala školní kuchyně, kde se změnilo jen to, že jídlo si strážník musel odnést domů.

ŽZ: Pochopitelně nikdo z nás nemohl tušit, jak se situace bude vyvíjet. V druhé polovině října bylo ale jasné, že děti do školy nepůjdou a začala distanční výuka. Před jejím spuštěním se školy musely poprat s technickou přípravou – popište, prosím, jak přípravy probíhaly.

CD: Po jarní vlně, na niž nebyl připraven vůbec nikdo, poskytlo MŠMT školám podle počtu učitelů finanční prostředky na pořízení digitální techniky. Celkem jsem po absolvování výběrového řízení nakoupil 20 notebooků pro učitele a žáky. Všechna nakoupená zařízení našla v právě končící dlouhé odstávce své uživatele. Žáci mají od školy zapůjčeno 10 kusů notebooků.

ŽZ: Učitelé, kteří byli do této doby zvyklí učit děti denně ve škole před školní tabulí, se najednou prakticky ze dne na den museli naučit zdatně ovládat počítače s učebními programy, komunikaci výhradně online. Jak jim to šlo?

CD: Na konci minulého školního roku jsme několikrát řešili s ostatními učiteli právě skončenou jarní uzávěru škol a stanovili jsme si priority na případnou další karanténu. V září jsme se několikrát sešli na schůzkách, kde jsme se učili pracovat s komunikační platformou Google meet a Google učebna. V podzimní uzávěře školy si učitelé prověřili funkčnost naší platformy a po Novém roce pracovali s žáky na vysoké úrovni. Stále své znalosti

zdokonalovali a nyní devět učitelů ke zkvalitnění výuky používá grafické tablety. Často vstupují do online výuky jednotlivým učitelům na krátké hospitace, jsem tedy zcela informován o probíhající výuce.

ŽZ: Klíčová v režimu distanční výuky je, podle mého názoru, spolupráce učitelů a rodičů (zejména u menších dětí, které potřebují technickou pomoc). Jak si z Vašeho pohledu rodiče vedli?

CD: Na prvním stupni je pomoc rodičů téměř povinností. Nejen s řešením technických problémů, ale hlavně s pomocí při řešení zadaných úkolů či s domácím procvičováním látky. Drtivá většina rodičů se školou spolupracovala na výbornou. Tam, kde je složitější rodinné prostředí, jsme školákům pomáhali s učením přímo ve škole.

ŽZ: Sama jsem maminkou čtvrtáka, který chodí do školy moc rád. Od jiných rodičů jsem zas zjistila, že jejich dítěti distanční výuka maximálně vyhovuje. Máte v rámci naší školy zmapováno, zda žáci raději chodí do školy nebo jsou při výuce doma? Předpokládám, že roli hraje i to, zda se jedná o prvňáčky nebo třeba o sedmáky.

CD: Se školáky se samozřejmě setkávám mimo školu a je-li možnost, hovoříme spolu zejména o online výuce, jak jim to vyhovuje, kolik úkolů musí řešit a hlavně, zda se těší do školy. Mladší děti vždy odpovíděly kladně, starší tak napůl. Chlapci ne a děvčata ano.

ŽZ: Epidemická situace se zlepšila natolik, že byla 12. dubna spuštěna rotační výuka a do naší školy nastoupily děti z první, druhé a třetí třídy. Další týden pak čtvrtáci a pátáci. A začalo se testovat. Je testování organizačně náročné a disponuje škola dostatkem testů? (pozn. red.: v době distribuce květnového zpravodaje už školu v rotačním systému navštěvuje i druhý stupeň).

CD: Všechna hygienická opatření včetně testování umožní řádnou výuku ve škole. Testy jsme obdrželi od státu a také využíváme odbornou laboratoř, která testuje většinu školáků a učitelů. Zorganizovat testování není vůbec složité. V těžší situaci jsou menší děti, jak zvládnou testování. Pro mě je náročné se orientovat v nařízeních vlády, mimořádných opatřeních ministra zdravotnictví a neustále studovat metodická nařízení našeho rezortního ministra. Od 26. dubna aspoň ministerstvo

upustilo od testování dětí ze školky a od 3. května opět upravilo frekvenci testování školáků. Za rotační výuku jsme všichni rádi, protože po čtyřech měsících budeme mít žáky aspoň občas ve škole.

ŽZ: S distanční výukou souvisí i fakt, že byly zrušené i další aktivity, které měla škola tradičně v plánu organizovat. Mluvím o všech kroužcích, o které děti setrváním doma přišly. Vnímáte to jako problém?

CD: Zrušení mimoškolních aktivit je škoda, ale nemožnost chodit denně do školy je větší průšvih. Děti, které jsou organizovány ve sportovních klubech svoji činnost nepřerušily. Mohly pouze trénovat a to ještě s velkými omezeními. Například mladí sjezdáři si zamilovali běžecké lyže. Z hlediska našich mladých sportovců cítím, že nemohli-li dvě zimní sezóny plnohodnotně závodit, bude pro některé složité vrátit se ke svému sportu. Doufám, že mě mladí překvapí a všichni se ke sportování vrátí. Už se spolu s ostatními trenéry na ně těšíme.

ŽZ: Pevně věřím, že se postupným proočkováním populace pomalinku budeme vracet k běžnému životu, na který jsme byli všichni před pandemií zvyklí. Přesto jistě zůstanou opatření, která tu s námi asi budou ještě dlouho. Dokážete přes všechna negativa předchozích měsíců najít jako pedagog něco, co se jeví jako pozitivum?

CD: Je pozitivní, že stát nečekaně zařadil do očkovací strategie učitele hodně vysoko. Téměř všichni učitelé absolvovali aspoň jednou očkování a mohou se pohybovat mezi školáky s menší obavou o své zdraví. Z hlediska učitelování vidím velký posun v práci s digitální technikou, komunikaci s rodiči a také ve spolupráci mezi sebou. Využiji této příležitosti poděkovat všem učitelům naší školy za skvěle odvedenou práci ve virtuálním prostředí a ostatním zaměstnancům za zvládnutí neobvyklých situací.

ŽZ: Závěrečnou otázkou trochu odlehčíme. Vy jste, pane řediteli, známým a nadšeným sportovcem, letním i zimním běžcem. Jak se Vám sportuje

v době pandemie? A líbila se Vám letos úprava běžeckých stop v naší oblasti?

CD: Mám pocit, že jsem už jenom nadšeným sportovcem ne aktivním závodákem. Každý rok za ředitelským stolem přibývají nějaké kilogramy a běhání už není moje hlavní záliba. Běžecké lyže a pěkné stopy, to je jiné. Letošní zima byla mrazově i sněhově příjemná, kromě předčasného jara koncem února, a její prodloužení do dubna bylo moc pěkné. Letošní zimní období bylo pro mě jiné. Uzavření škol a školek mně a manželce, také učitelce, umožnilo předávat lásku k zimním horám a lyžování našim vnučkám. V tak krásně udržovaných stopách jsme s nimi lyžovali každý den. Letošní zima bude v historii pro každého železnorudského zvláštní, protože jsme mohli lyžovat pouze na naší straně Šumavy a veškerá sportovní činnost se odehrála ve výborně upravovaných stopách od Hůrky po Mústek. Nám pamětníkům to připomnělo časy, kdy jsme na Velký Javor mohli jen toužebně koukat...

Se Ctíradem Drahorádem si povídala Mirka Frenzlová.

ITC A EC INFORMUJE

Milí čtenáři,

jaro už je v plném rozpuku a ve vzduchu je cítit závan naděje rozvolňování vládních opatření a postupné vracení se k „normálnímu životu“. I my se radujeme, že už konečně můžeme otevřít naše centrum, a to dokonce celou budovu. Samozřejmě nezapomínáme na přísná hygienická opatření.

A co se během uplynulého měsíce dělo? Kromě interních příprav, o kterých vám píšeme níže, jsme pro vás přichystali hru na Den Země 22. 4.. Akce se zúčastnilo odhadem 40 lidí, kteří úspěšně splnili připravený úkol. To znamenalo najít všech deset míst dle poskytnutých indicií a vyfotit se u nich. Všichni, kdo fotky správně odeslali, si u nás vyzvedli sladkou odměnu. Výhercům blahopřejeme! A co vy, poznali byste místo na přiložené fotografii?

Během doby uzavření centra jsme nelenili a připravili pro vás hned několik překvapení. První z nich je doprovodná hra při návštěvě expozic prvního patra. Celou expozici vás budou provádět stopy rysa Rudy, se kterým se můžete setkat v našem 3D kině. A co bude vaším úkolem? Na pultu informačního centra si vyzvednete hrací lístek, vydáte se do prvního patra po stopách rysa, v klidu si prohlédnete expozici a vyzkoušíte naše interaktivní prvky. Ale POZOR! Ne všechny stopy, které potkáte, jsou rysí. Naší expozicí se prošel také vlk a sem tam zanechal pár stop a někdy i velmi záluďných, které nejsou vidět na první pohled. Vaším úkolem bude všechny stopy najít, spočítat a zapsat konečné číslo do hracího lístku. Všichni, kdo správně spočítají stopy, si mohou na pultu informačního centra vyzvednout sladkou odměnu.

Možná se ptáte, proč nemáme stopy vlka všude, jako je to u rysa Rudy? Důvod je jednoduchý. V době, kdy se připravovalo naše centrum, nebyl vlk součástí šumavské přírody. Jen se na Šumavě občas zastavil a běžel dál, stejně tak v našem centru.

A co nového vás ještě čeká? Připravili jsme pro vás novou kolekci krásného zboží. Kromě klasických log našeho centra

nebo Železnorudska, je hlavním motivem rys Ruda, kterého pro nás nakreslila Jitka Chaloupková. Za což jí patří velké díky. Můžete se těšit na nová vtipná trička, kšiltovky, deštníky, pláštěnky, stolní hry a další.

A aby toho nebylo málo, nově si můžete velkou část zboží objednat přes náš nový e-shop, který najdete na www.eshop-itc.cz. Věci si pak můžete vyzvednout osobně nebo nechat zaslat Českou poštou či Zásilkovnou dle možností. Už nechceme nechat naše zákazníky čekat na požadované zboží nebo řešit (v případě dalšího uzavření), zda můžeme někomu tisknout či kopírovat lékařské a jiné zásadní doklady, když to vládní opatření nedovoluje, pokud nemáte výdejní okénko. My jej mít s e-shopem budeme. Zároveň věříme, že uděláme radost i těm, kteří si zapomněli svůj suvenýr koupit, a takto jej získají dodatečně. Anebo lidem, kteří mají zájem o jinak nedostupné originální zboží (např. tolik oblíbené čepice a nákrčníky s členkami), které jinde nekoupí.

Na vaši návštěvu se už moc těší celý tým našeho centra!

Barbora Kučeravá,
vedoucí ITC a EC

PŘÍSPĚVKY SPOLKŮ A ORGANIZACÍ

ZPRÁVIČKY ZE ŠKOLKY

Poslední dubnový týden se nesl v radostném duchu setkání po dvouměsíční odmlce. Nejmenší děti se konečně mohly vrátit do školky. S velkým nadšením vyhledávaly své oblíbené hračky a činnosti. V rámci vzdělávacího programu pro ně připravujeme aktivity nejen s jarní tematikou, ale také s problematikou zdraví, životního stylu a ekologie.

Ač se zima nechce vzdát a sluníčko se schovává, snažíme se s dětmi být co nejvíce venku. Rodiče nám pomáhají tím, že dětem dávají adekvátní oblečení. Děkujeme. Například Čmeláci si zamilovali zahradní domeček a v případě nepříznivého počasí se tam rádi uchylují. Kreslí, modelují, skládají Lego, zpívají a opakují básničky. Dokonce si troufnou i na dramatizaci pohádky „Tři prasátka“.

Sluníčka se s chutí pustila do přípravy na školu. Každou středu je navštěvuje jejich budoucí učitelka Jana Prošková – společně zpívají, hrají si a povídají. Poslední dubnový den si děti vyrobily papírová košťata a společně „uletěly zimě“. Nezapomněly ani na maminky, pro které vyrobily malovaný keramický dárek. Příjemným osvěžením byla i návštěva praktikantky Anetky, která obohatila dny ve školce hrou na kytaru, mladým elánem a milým přístupem.

Velmi nás těší, že můžeme být konečně spolu a doufáme, že se ve zdraví budeme nerušeně potkávat dále.

Hana Königová

ČESKÁ MENŠINOVÁ ŠKOLA V ŽELEZNÉ RUDĚ - 1. část

Budovu Městského úřadu v Železné Rudě zná každý z nás a mnozí vědí, že se v ní asi tak ještě před dvaceti roky učili žáci 2. stupně ZŠ. Ovšem tento objekt byl původně stavěn pro českou menšinovou školu. Její začátky však byly mnohem skromnější, jak se píše v kronice obecné školy. Kdy k jejímu založení došlo?

„Výnesením zemské školní rady v Praze ze dne 3. dubna 1919 ... zřízena jednotřídní škola v Železné Rudě a otevřena počátkem školního roku 1919 – 20. Třída byla zatím umístěna v domě zámku hohenzollernském č. p. 1. Náklad osobní i věcný na vydržování i zařízení této školy (dle výnesení zemské školní rady) ponese země.“

Školním správcem (jinak řídícím učitelem) se tehdy stal definitivní učitel Edvard Hrudka, který dosud působil ve Vonšovicích u Čkyně. Hned 15. září 1919 následoval zápis do této školy a rodiče přihlásili 16 dětí, z nich jedno však nenastoupilo. Možná nebude bez zajímavosti, když si jejich jména uvedeme i s křestními jmény otců a číslem domu tak, jak je kronika zachovala:

Blaheta Bohumil	- syn strojíř Josefa, č. 21
Blaheta Josef	- viz o řádek výše
Hilgart Edvard	- syn dřevaře Josefa, č. 85
Kubín Richard	- syn cestmistra Matouše, č. 131
Malý Josef	- syn přednosta (stan. Špičák) Josefa, č. 71
Frigová Elfrida	- dcera povozníka Romana, č. 85
Hrudková Vlasta	- dcera správce školy Edvarda, č. 103
Kroupová Ludmila	- dcera majitele hotelu Prokopa, č. 15
Kroupová Vlasta	- viz o řádek výše
Kubínová Štěpánka	- dcera cestmistra Matouše, č. 131
Malá Marie	- dcera přednosta (stan. Špičák) Josefa, č. 71
Opová Eliška	- dcera dělnice vdovy Julie, č. 85
Prokopová Ludmila	- dcera majitele hotelu Jana
Viková Adela	- dcera naddozor. fin. stř. Rudolfa, č. 168
Viková Božena	- viz o řádek výše

V jakých podmínkách se začalo s výukou? O tom kronika vypovídá zcela bez obalu:

„Zřízená škola byla úplně beze všech pomůcek i školního nářadí. Zatím zapůjčila německá místní školní rada 6 starých lavic a katedru s tabulí. Správa školy (tedy české menšinové) se svolením zemského správního výboru objednala nové zařízení do školy od firmy V. Kusý v Klatovech. Nábytek první použit 13. 2. 1920 (dvojitá pohyblivá tabule, 10 lavic s pohyblivými sedadly, (každá) pro dva žáky, umyvadlo, konsola na křídlo, katedra se židli, skříň na učební pomůcky, 3 věšáky, vše v ceně 3100 K). Učební pomůcky zaslány Jedličkovým ústavem pro zmrzačené vojiny v Praze dne 22. 3. 1920.“

Ale přihlášené děti měly problémy česky se dorozumět. Učitelé pak vynaložili v tomto směru velké úsilí. Ba přispěly k tomu také nácviky k různým slavnostem i podpora české veřejnosti.

Po válce byl velký nedostatek potravin, také drahota, a tak není divu, že se podvýživa projevila hlavně na dětech. *Proto prý - „americká péče o dítě vyslala sem zvláštního lékaře, který uznal 15 dítek do skupiny C na kakao a 17 dítek do skupiny C na polévky. Vařilo se od 30. června 1920 v místnosti vedle třídy ... Paní Růžena Hrudková pak dítkám ochotně denně vařila“.*

V kronice je zaznamenána také skutečnost, že se střídavě podávaly polévky rýžová a fazolová a ke každé dostávaly děti po jednom sucharu.

A vlastně po celou dobu trvání české menšinové školy se pro nemajetné děti vařily polévky jen v chladnějších měsících, tedy zhruba od listopadu do dubna.

„Za nemajetné měsíční poplatek režijní okresnímu komitétu v Klatovech 3,50 K zaplatil místní odbor Národní jednoty Pošumavské, také i nádobí potřebné zakoupila Národní jednota Pošumavská z Železné Rudy.“

V prvním roce české menšinové školy učitelé s dětmi uspořádali celkem sedm slavností, na které přicházeli nejen rodiče dětí, ale byla zvána i místní česká veřejnost a jiní hosté. V programu se obvykle začínalo přednáškou k významnému výročí, následovalo vystoupení dětí a v závěru některých slavností došlo i na obdarování dětí.

Podívejme se na výčet slavností a besídek ve školním roce 1919/1920:

28. 10. - ve třídě se uskutečnila přednáška Z dějin útisku národa českého (Edv. Hrudka, správce školy), děti přednesly básně, následovala modlitba za vlast a všichni zazpívali hymnu,
 2. 11. - paní Ludmila Prokopová pozvala děti do hotelu na Špičáku, po pohoštění malí hosté zpívali, tancovali, přednášeli básně a hráli hry, zapojili se i tři sourozenci Prokopovi,
 7. 12. - matky připravily mikulášskou nadílku, nejchudším dětem věnovala oblečení Národní jednota pošumavská,
 25. 12. - ve třídě proběhla vánoční nadílka za účasti rodičů i hostů, děti podarovány cukrovím a ovocem, oblečení tentokrát dostaly nejchudší děti od Národní jednoty pošumavské i od Odboru českých turistů,
 7. 3. - v sále hotelu Ostrý (u Seidlů) proběhla oslava 70. narozenin T.G. Masaryka, pozvána celá česká menšina a vojenská posádka, přítomní vyslechli několik proslovů o životě pana prezidenta a jeho zásluhách o stát,
 30. 6. - slavnostně ukončen školní rok s 22 žáky, o prázdninách pak bylo pro děti uspořádáno několik výletů,
 5. 7. - v hotelu Kroupa (dříve Tatzl, dnes zbouraný, stával ve Sklářské vedle domu č. 184) se sešli Češi k uctění vzpomínky na Jana Husa, přítomní si vyslechli delší přednášku k tomuto tématu, lesní adjunkt pan Al. Stögr přednesl dva melodramy s klavírním doprovodem pana Edv. Hrudky, následovalo vystoupení dětí, v závěru si všichni zazpívali několik národních písní a obě hymny. Takto hodnotil správce školy pan Edvard Hrudka zmíněné akce:
- „Všechny školní slavnosti působily velice na školní dítky a zvláště na rodiče, kteří vždy velice dojemně odcházeli domů s okem zarozeným.“*

Připravila Lidmila Kováčsová

Vážení čtenáři,

jsme rádi, že se chováte obezřetně a zase jsme nemuseli řešit žádnou závažnou událost, která by pro někoho znamenala škody na majetku nebo újmu na zdraví, a že i přes prodlouženou topnou sezónu nedochází k požárům komínů. Těch několik desítek výjezdů, které se tu udály, zvládla stanice HZS vyřešit svými silami a prostředky a my jsme vyjeli jen k jedné události. Letos bohužel opět nebylo možné uspořádat tradiční stavění májky a dětský den uspořádáme v duchu toho loňského. Tedy „turistický“ dětský den, kdy bude úkolem posbírat razítka na různých místech tras v přírodě. Trasy budou letos dvě, jedna kratší a druhá delší...

Události za březen – duben 2021:

22. 4. 2021 – Technická pomoc – Původně jsme vyjžděli k požáru osobního automobilu v ulici Klatovská. Vyjeli jsme za 3 minuty od vyhlášení poplachu a za další minutu jsme byli na místě. Průzkumem bylo zjištěno, že došlo na spojce automobilu k technické závadě, ze které se následkem toho kouřilo. Stanice HZS Železná Ruda, která byla na místě o minutu dříve, provedla její ochlazení a my se vrátili na stanici.

Filip Brož
www.hasiciZR.cz
www.facebook.com/hasiciZR

Hasiči Železná Ruda
www.hasiciZR.cz
www.facebook.com/hasiciZR

Hospůdka na hřišti
 nabízí grilovaná kuřata

objednávky na čísle:
 734 830 930 - p. Mikšátko

DĚTSKÝ DEN

Jak bylo psáno v úvodu, dětský den nebude jako v předchozích letech plný her, ukázek a zábavy ve sportovním areálu, ale letos vás jako minulý rok zavede do přírody a na dětská hřiště tak, aby se děti zbytečně nekoncentrovaly na jednom místě. Máte na výběr ze dvou tras:

- Jedna (krátká) povede jako minulý rok z Infocentra a Envirocentra po křížové cestě na Belveder, poté ke kapličky pod nádražím, k úkolu u hasičárny a nakonec pro sladkou odměnu.
- Druhá (delší) povede od Infocentra a Envirocentra ke Kneippovým lázním, na Debrník, přes fotbalové hřiště k úkolu u hasičárny a poté pro sladkou odměnu.

Naplánujte si prosím trasu tak, abyste u posledního bodu trasy – č. 5 u hasičárny - dostavili mezi 11-15 h. V případě výjezdu a naší nepřítomnosti budete sice ochuzeni o soutěžní úkol, ale razítko na místě ponecháme k vyplnění karty a získání sladké odměny v jedné z cukráren dle vlastního výběru.

Filip Brož

www.hasiciZR.cz

www.facebook.com/hasiciZR

turistický

DĚTSKÝ DEN

Sobota
29.5.2021

stanoviště č. 5
11:00
15:00

Jdi po stopách razítek,
nasbírej jich 5
a dostaneš výborný zmrzlinový
pohár v jedné z cukráren:

Café
Charlotte

Cukrárna
Sněhurka

Hopsárna
Bublina

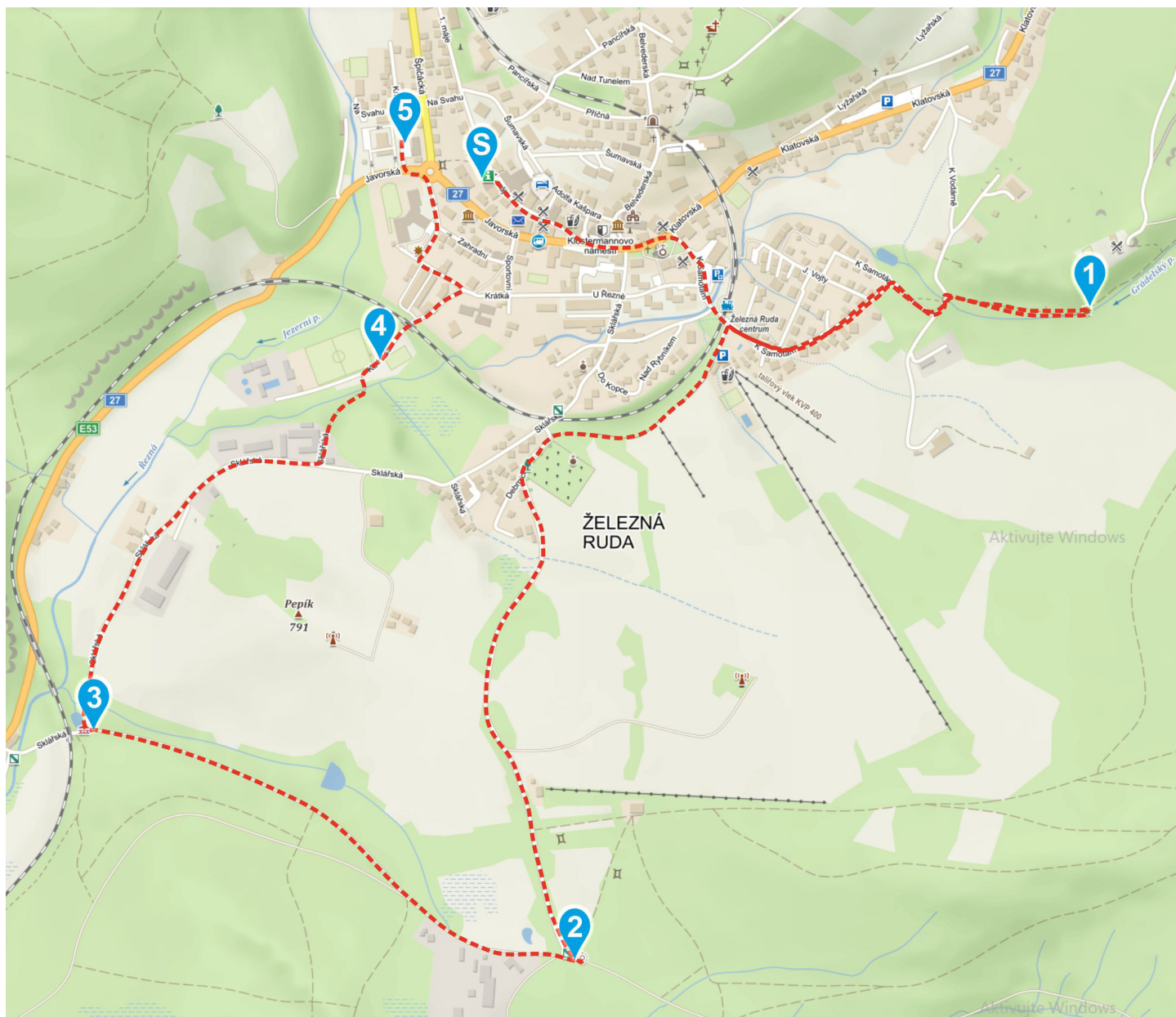

Pohádková
cukrárna

ENVIRONMENTÁLNÍ
CENTRUM
Železná Ruda

mapky pro
sběr razítek
získáš v
info / enviro - centru
(1. Máje 12)

S Informační a turistické centrum a Environmentální centrum

3 Přístřešek u viaduktu

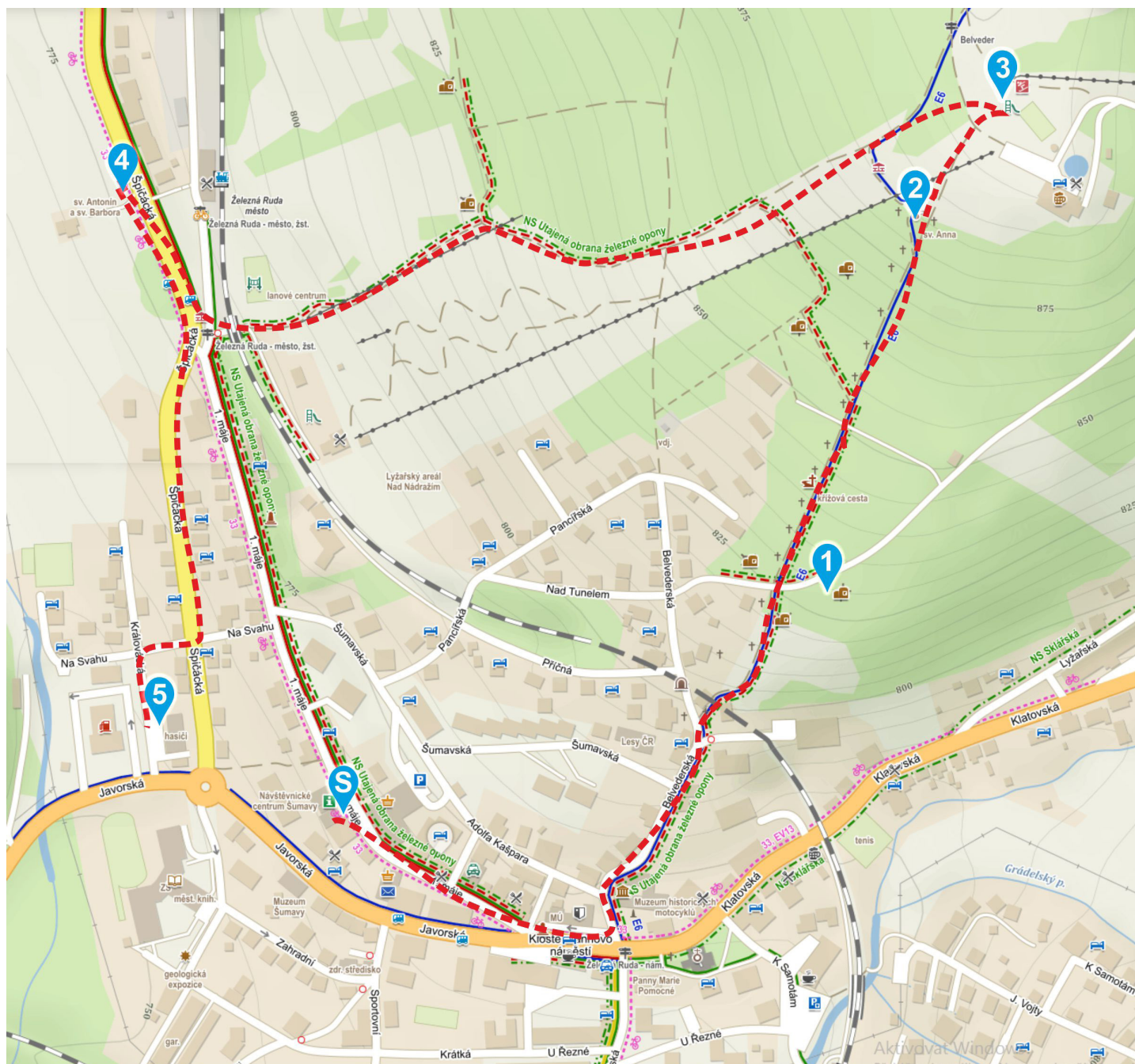
1 Kneippovy lázně

4 Dětské hřiště ve sportovním areálu

2 Rozcestník na Debrníku

5 Hasiči u Hasičárny

Razítko č.5 je možné získat 29.5.2021 mezi 11-15h. Poukazy je možné v cukrárnách využít do 5.6.2021
Další mapy pro sběr razítek je možné získat v Informačním turistickém centru a Environmentálním centru

S Informační a turistické centrum a Environmentální centrum

3 Hřiště Belveder

1 Vojenský bunker

4 Kaple sv. Antonína a sv. Barbory

2 Kaple sv. Anny

5 Hasiči u Hasičárny

Razítko č.5 je možné získat 29.5.2021 mezi 11-15h. Poukazy je možné v cukrárnách využít do 5.6.2021
Další mapy pro sběr razítek je možné získat v Informačním turistickém centru a Environmentálním centru

Nepřízeň správy panství Hohenzollernů k Čechům

ŠUMAVAN, 1904, Týdeník pro zábavu a poučení

Regionální týdeník ŠUMAVAN uvedl ve svém vydání ze dne 10. 10. 1903 následující informaci:

Hotel Rixy na Špičáku přešel do německých rukou. V úterý dne 6. října 1903 se konal u okresního soudu v Nýrsku exekuční prodej „hotelu Rixy“ na Špičáku, který byl dříve v českém vlastnictví. Koupil jej Němec Ritter, statkář a továrník v Chomútově za 54 000 K. Dvorec náležející k hotelu koupil jménem knížete z Hohenzollernu hospodářský rada JUDr. Otto Fischbach za 18 000 K. Odhadní cena hotelu Rixy obnášela 88 935 K, nejmenší nabídka 45.209 K“.

V dalším čísle Šumavanu ze dne 13. 08. 1904 je kritické stanovisko redakce k prodeji hotelu Rixy, které následně vyvolalo nečekanou odezvu u „znalce místních poměrů“. Ve vydání Šumavanu dne 20. 10. 1904 sdílí své stanovisko, které vycházelo ze znalosti špičácké lokality i podstaty problému.

Prof. Adolf Gustav Weiss (1837-1894) byl známý rakouský botanik. Na Špičáku vlastnil vilu a rozsáhlé pozemky zejména podél silnice vedoucí ze Železné Rudy do Nýrska. Jeho původně dobrý osobní vztah s Janem Prokopem se postupem doby dostal až do fáze určitého stálého nepřátelství.

JUDr. Viktor Tangl, zemský advokát, zakoupil hotel Rixy, později i Weissovu vilu a plánoval velmi rozsáhlou rekonstrukci celého komplexu, která se z důvodu jeho smrti již plně neuskutečnila. Jindřich Jechenthal (1842 – 1899) byl významný pražský architekt a stavitel. Na Špičáku měl v majetku po určitou dobu mj. vilu Emičku, která se nachází v sousedství býv. hotelu Rixy. Důchodní JUDr. Fischbach byl nadřízeným hohenzollernského nadlesního Julia Komárka v Bystřici nad Úhlavou. Veškerý novinový text je zcela původní, opraveny byly pouze zjevné chyby.

ŠUMAVAN, 13. 10. 1904

Loňského roku přešel hotel Rixy, jak jsme oznámili, do rukou německých. Aby poškozen byl co možno nejvíce český pensionát Prokopův a aby učiněno bylo co možno největší příkoří českým majitelům vill a českým turistům, vydala lesní správa Hohenzollernská nařízení, aby všechny cesty vedoucí z lesa k českému pensionátu Prokopovu a k villám Josefince a Voglově, byly ostatním drátem zahrazeny.

Obec eisensteinská, aby nezůstala v přízni své k Čechům pozadu, dala sundati oboujazyčnou tabulku orientační na Prokopově pensionátu a nahradila ji toliko německou.

Okresní hejtmanství, ač bylo upozorněno na tuto nepřístojnost (tabulky ty mají býti oboujazyčné), tvrdošíjně mlčí.

Nezbude nic jiného, než aby české obce po příkladu Němců nedbaly nařízení a zavěšovaly orientační tabulky toliko české.

ŠUMAVAN, 20. 10. 1904

Ku zprávě v minulém čísle (13. 08. 1904) našeho listu obsažně píše nám Špičácký turista a znalec tamnějších poměrů:

Nedělní zprávu o poškozování pensionátu Prokopova Hohenzollernskou správou panství dlužno do jisté míry opraviti. Nelze sice pochybovati o politické tendenci koupě bývalého majetku Tanglova na Špičáku touto správou panství, avšak že by všechny cesty od Prokopa do lesů vedoucí drátem zahrazeny byly, nezakládá se na pravdě, ježto správa panství, i kdyby chtěla, to provést nemůže. Mimo okresní silnice vede sedlem Špičáku, přes pozemky Prokopovy až k zatáčce okresní silnice před hotelem Rixyovým stará cesta veřejná, po které se dříve všeobecně jezdilo a chodilo. Tuto cestu lesem a k jezerům vedoucí nikdo zahraditi nemůže, jedná se tu patrně jen o pozemek pod Prokopovým pensionátem a mezi villou Jechenthalovou ležící, přes který se pěšinou vždy volně přecházelo a jež nyní ostatním drátem ohrazen jest.

Pozemek tento řídce lesním stromovým obrostlý koupil z prvu přítel, pak zuřivý nepřítel Prokopův, zesnulý již prof. Dr. Weiss s tím nepřátelským úmyslem, aby Prokopovi a jeho hostům přecházení a osázením vyhlídka zamezil.

Část také skutečně osázel, pěšiny však vzdor vši námaze zameziti nedovedl. Důležitost pozemku toho pro pensionát Prokopův stala se tedy již tehdy patrnou, avšak z naší strany nedělo se nic, ač pozemek ten levně koupen býti mohl.

Prof. Weiss dál za pastvinu tu 400 korun, při prodeji majetku Tanglova vydražena byla však na povel Schreinerův důchodním Fischbachem za každou cenu a bezmála za 4 000 korun s tím zřejmým úmyslem, aby zalesněním pensionát Prokopův v hustém lese téměř utopen býti mohl.

Na nepřátelský úmysl ukazuje již vysoká cena, za kterou pozemek vydražen byl, avšak vina, že se tak vůbec státi mohlo, leží na našich lidech. Vědělo se dávno před Weissem, že pastvina ta jest na prodej a 400 korun není obnos takový, aby zámožní a přímo interesovaní našinci jako např. Jechenthal nebyli ho mohli obětovati, ač se tu o oběť nějakou nejednalo, neboť pozemek ten již dle své výměry za to stál.

Nyní na nepřízeň naříkati jest při nejmenším nevčasno; tu nestačí jen v karty hráti, salutovati a o nic dále se nestarati, tu třeba brániti se včas. Není pochybnosti, že pěšiny, od domácího obyvatelstva od pradávna užívané, „oplotněním pozemku“ toho zameziti nelze a jest na interesovaných, aby průchody ty pokud ještě čas obhájili a nepřátelské úmysly zhatili.

Totéž platí i o hotelu Rixyově, který kdyby sobecky nebylo spekulováno na výlučnou českost druhého závodu, za cenu, za kterou vydražen byl, každý koupiti mohl. Než toho nemusí býti litováno, ježto vlastně přišel do rukou židovských a dnes již se opět, ovšem pod rukou, prodává.

Dva našinci již tam zanechali jmění, nechť to nyní zkusí Němci. Jest známo, že tato celá nám nepřátelská akce zahájena a řízena byla notářem Schreinerem a prováděna pod přímým dozorem jeho osobního adjutanta tajemníka zemědělské rady Hergla.

Poněvadž ani kuře darmo nehrabe, vyhradil si týž na letní pobyt bývalou villu Weissovu, kdež nyní za vřelého účastenství důchodního JUDr. Fischbacha obětuje se Wotanovi a jiným německým bohům a zvláště bohyním. Divíme se jen, že těmto německým veličinám při tom nevadí českoněmecký pražský jargon.

TIP NA VÝLET

Návštěvnické centrum Srní

Návštěvnická centra v Národním parku otevřela své naučné výběhy a jedním z nich je i „Vlčinec“ na Srní. Během měsíce května je můžete navštívit od 8.00 do 16.00 hodin. Určitě se vyplatí si přivstat a vidět tak celou smečku ve výběhu.

Uprostřed výběhu vede 300 m dlouhá dřevěná lávka, vyvýšená 3-4 m nad terénem, s pozorovacími přístřešky. K výběhu vede cca 2 km dlouhý naučný okruh, který návštěvníky seznámí se stopami šelem vyskytujících se na Šumavě a některými místními stromy a rostlinami.

Na lávce ve výběhu jsou informace o komunikaci mezi vlky.

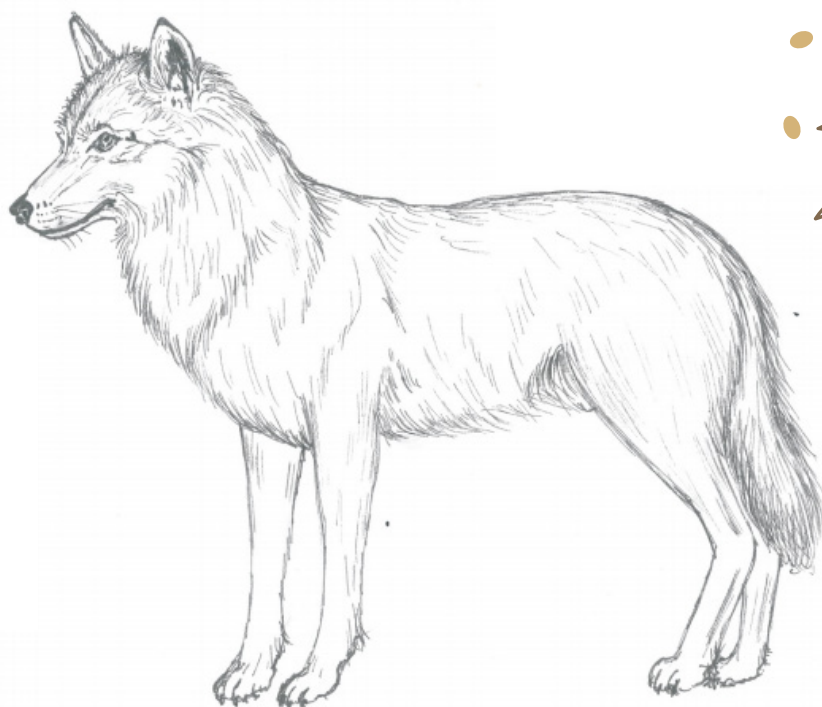
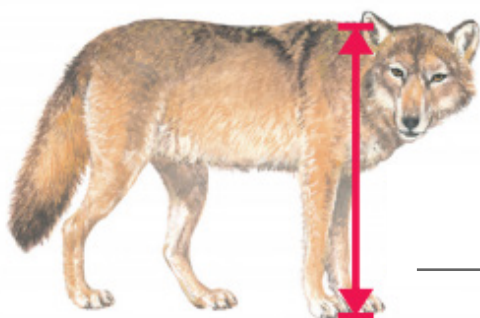

Zdroj: Redakce ŽZ a www.npsumava.cz/navstivte-sumavu/navstevnicka-centra/nc-srni/

PRO CHYTRÉ HLAVIČKY

VLK OBECNÝ

Do jaké výšky dorůstá dospělý jedinec vlka obecného?

Vymaluj tyto stopy tak, aby stopa vlka byla hnědá, kuny zelená, vydry modrá a stopa měďvěda červená.

Potrava vlka obecného je velmi rozmanitá. Víš, čím se živí? Doplně do tajenky, co vidíš na obrázku.

1 2 3 4 5 6 7 8 9

① DOKÁŽEŠ SPRÁVNĚ POSKLÁDAT NÁZVY ŠUMAVSKÝCH ZVÍŘAT?

1.) VŘTETE LŠEHUC → _____

2.) ARVÝD ČŘÍÍN → _____

3.) YSR DIVOROTS → _____

4.) LVK ÝECBNŮ → _____

5.) ŠKIAL OBČAÉN → _____

② ZVÍŘECÍ KVÍZ

1.) JAKÉ PSÍ RASE SE NA PRVNÍ POHLED PODOBÁ VLK OBECNÝ?

A) ČESKOSLOVENSKÝ VLČÁK B) BORDER KOLIE C) ZLATÝ RETRÍVR

2.) LIŠKA OBECNÁ JE

A) BÝLOŽRAVEC B) MASOŽRAVEC C) VŠEŽRAVEC

3.) JAKÁ JE PRŮMĚRNÁ DÉLKA OCASU VYDRY ŘÍČNÍ?

A) 10 CM B) 20 CM C) 40 CM

4.) KOLIK KG OBVYKLE VÁŽÍ DOSPĚLÝ TETŘEV HLUŠEC?

A) 3 KG B) 5 KG C) 7 KG

5.) PODLE ČEHO ODBORNÍCI NP ŠUMAVA SLEDUJÍ RYSY?

.....

DORAZILO DO REDAKCE

CrossCafe
original

PRO LEPŠÍ DEN...

Hledáme nové
kolegy na pozici:**BARISTA
ČÍŠNÍK****Koho hledáme:**

- 😊 **Pozitivního a usměvavého** člověka, který se chce učit nové věci
- Kolegu, který se postará, aby hosté vždy odcházeli spokojeni a rádi se k nám vraceli
 - Empatickou osobnost, která porozumí přání zákazníka
 - Milovníka kávy a jídla z kvalitních surovin
 - Týmového hráče, na kterého je spolehnutí

Nabízíme Vám:

- Věrnostní bonusy
- Průměrnou výši měsíční mzdy až **24.000,- Kč** čistého
 - Měsíc dopředu znáš plán směn
 - Při 12hodinové směně máš 15 dní volna
 - Propracovaná školení a certifikace
- Soutěže pro zaměstnance a teambuildingy
 - Kariérní postup

Životopis s fotkou pošlete na: petrik@crosscafe.cz nebo volejte na: +420 605 068 465

Proč se očkovat? Aby se svět vrátil k normálu.

Očkování je neefektivnějším způsobem, jak zvládnout pandemii onemocnění covid-19, se kterou se více než rok potýká celý svět. Jen v České republice zemřelo za poslední rok více než 27 000 lidí s touto nemocí. „Očkování v nás vzbudilo velké očekávání. Pro mě a věřím, že i pro většinu z vás, je očkování nadějí a velmi důležitou cestou k návratu do normálního, svobodného života, na který jsme byli zvyklí. Zajít si s přáteli do restaurace, jet na víkend na hory, v létě na dovolenou, ale i se normálně společně stýkat a navštěvovat. To určitě chybí nám všem,“ říká hejtmanka Plzeňského kraje Ilona Mauritzová.

Právě očkování chrání před těžkým průběhem onemocnění a ztrátou života. V České republice jsou k dispozici zatím vakcíny čtyř výrobců – Comirnaty od společnosti Pfizer/BionTech, Moderna, AstraZeneca a Johnson (od konce dubna). Všechny vakcíny dostupné na českém trhu mají vysokou účinnost, jsou schváleny Evropskou lékovou agenturou (EMA) i českým Státním ústavem pro kontrolu léčiv. V našem kraji očkují Fakultní nemocnice v Plzni, nemocnice zřizované Plzeňským krajem, Velkokapacitní očkovací centrum v Plzni na Skvrňanech i další nemocniční a zdravotnická zařízení.

Nyní již vakcíny prokazují první úspěchy poklesem počtu těžkých případů a úmrtí u očkováných skupin obyvatel. Připraví totiž imunitní systém očkováného tak, aby dokázal rozpoznat koronavirus (SARS Cov-2) a bránit se proti němu připravenými protilátkami dřív, než virus stihne vyvolat příznaky onemocnění. Vakcíny nemohou vyvolat onemocnění covid-19, protože neobsahují živý virus.

Plzeňský kraj více než rok pomáhá svým občanům vyrovnat se situací, která je pro všechny nová. Na webu kraje jsou všechny informace týkající se epidemie, očkování i statistických dat přehledně uvedené. Kraj také ve spolupráci s dalšími partnery (Mezigenerační centrum Totem a Plzeňský Prazdroj) zřídil informační linky, na které mohou senioři požádat o pomoc s registrací k očkování. Díky spolupráci s družstevními prodejnami COOP Plzeňský kraj zahájil informační kampaň k očkování i v odlehlejších částech regionu a od poloviny dubna rozšířil kampaň i do dalších médií, např. netradičně do Šlágr TV či do iVysílání České televize. Cílem informační kampaně je poskytnout ucelené, aktuální a ověřené informace všem občanům.

Více informací je dostupných na www.plzensky-kraj.cz.

ZÁPADOČEŠI JDOU DO TOHO!

Chci potkávat

Jdu se očkovat proti COVID-19

BÁJEČNÉ DĚTSTVÍ V ŽELEZNÉ RUDĚ – část II.

Milí čtenáři, v dubnovém čísle našeho zpravodaje jsme v první části vzpomínání pana Rezka na Železnou Rudu zjistili, za jakých okolností se jeho rodina do našeho městečka dostala, jak vypadala její první zima a kterak pan Rezek, coby malý kluk, nastoupil do místní školy. A co nás čeká v dnešním pokračování?

Vraťme se však zpět do druhé třídy obecné, to se psal rok 1947 a mě bylo šest let, zatímco sestřičce Evičce táhlo již na rok druhý a hezky přibývala na váze. Byl jsem stále hubeňourem, v té době jsem se dokázal v pase obejmout svými dětskými prstíky tak, že se na obou stranách tělípka setkaly. Tento výjimečný tělesný stav jsem si udržoval běháním po lesích s kamarády při hře na vojáky, partyzány a jiné válečné hrdiny. Kupodivu nám jako palebná zbraň vždy dobře posloužil kus klacku či dřevěná lať. Tento primitivní inventář napomáhal rozvíjet dětskou fantazii, naopak dnešní plechové či plastové samopaly s elektrickými efekty spíše dětskou fantazii dusí. Počínali jsme si jako vojáci statečně, v zápalu boje nehleděli na stav svých uniforem a jiné výstroje. Z každé bitvy jsme se vraceli otrhaní, zabláčení, ale šťastní. Týlové markytánky (maminky) pak měly co dělat, aby do příští přestřelky byly naše tepláčky a bundičky opět v pořádku... O munici jsme nikdy starost neměli, tu jsme nosili v hrdle. Co chvíli mohl nic netušící vyděšený houbař v lese zaslechnout naši střelbu krátkými dávkami – eeee- či dlouhými dávkami – eeeeeee – posléze zakončenou zvoláním „padni – seš mrtvej!“

Rovněž jsme si vytvářeli základny pro svou bojovou činnost, tak zvané bunkry. Mnohé z nich byly bizarní svým provedením i umístěním, například v korunách smrků, na nepřístupných stránkách a podobně. S konkurenční zneprátenou partou „třetáků“ jsme si tyto vojenské objekty navzájem s gustem ničili, takže ráz šumavské přírody zůstal naštěstí zachován i příštím generacím.

Mým dnům bezstarostného řádění v lesním podrostu však hrozil blízký konec, či spíše podstatné omezení. Rodiče mě totiž přihlásili do nepovinných hodin náboženství a současně do výuky hry klavírní.

Náboženství mi ubralo dvě hodiny týdně z mého drahocenného volného času (teorie Starý a Nový Zákon, katechismus) ale co huť, rovněž „zabitá“ nedělní dopoledne, protože pan páter Kopačka si nás dva, mne a Vencu Štěpánka vybral jako stálé ministranty k obřadům, konaným v železnorudském kostelíku.

Na hodiny hry klavírní jsem musel docházet rovněž dvakrát týdně do Hudebního Studia č.p. 246 k panu Vladimíru Antošovi. Jedna hodina patřila hudební teorii (společná pro všechny žáky), druhá pak individuální výuce klavíru. Pouhá cesta do studia tam a zpět mi zabrala sama o sobě hodinu! Uznejte sami, že „díky“ těmto dvěma rodičovským zásahům do mého soukromí padla celá má vojensko - partyzánská kariéra vniveč.

Naštěstí pan páter Kopačka se kromě znalostí v katechismu vyznačoval též láskou ke kopané a tak mne i s celou mojí vojenskou gerilou vyvedl z lesů na školní hřiště, kde jsme k tomuto sportu získali jeho zásluhou vřelý vztah. Seznal záhy, že jsme dítky v podstatě bohabojná, nejedna hodina náboženství byla podstatně zkrácena právě na úkor kopané. Bylo li venku hezky, leckdy náboženství zaplakalo docela. Měli jsme ho rádi, tohoto pana pátera s příznačným příjmením Kopačka a časem jsme k němu s Vencou získali nadstandardní vztah. Dovolili jsme si například předem jím vybrané záložky v mešní knize přemísťovat dle naší úvahy, namísto trojiho zvonění jsme zvonili čtyřikrát, schovávali a částečně v sakristii upíjeli mešní víno a vůbec mu prováděli různé „roztomilosti.“ Ale když jsme mu jednou v sakristii omylem snědli hostie, připravené pro vyzpovídání babičky, pohár jeho trpělivosti

zřejmě přetekl. Pan páter přímo při obřadu Svatého přijímání nakopl do zadku ministranta Vencu Rezka, právě přenášejícího masivní vydání Bible Svaté z levé strany oltáře na pravou. Samozřejmě, že to byl faul nejmiň na žlutou kartu, nebylo však, kdo by ji v tu chvíli Kopačkovi udělil, jedině sám Pánbůh, ale ten byl v té chvíli příliš vysoko... Při odpoledním fotbálku jsme si však s panem farářem vše vysvětlili a vzájemně odpustili. Byl to přece jenom BOŽÍ ČLOVĚK.

Nad úrovní mého hudebního vzdělávání bděla přísným okem má drahá maminka. Jako by toho měla naloženo málo. Od rána škola, potom starost o sestru Evičku, výživu rodiny, po večerech pak nutné školní přípravy na další den, opravy sešitů... Přesto nikdy nezapomněla dohlédnout, abych každodenně odpoledne cvičil alespoň tři čtvrtě hodiny na klavír.

„Poček poček, jednou mi budeš děkovat, že jsem Tě měla k hudbě,“ říkala mamka, a měla pravdu. Jenomže to díkyvdání bylo tehdy ještě na hony vzdálené od mých dětských potřeb a tužeb, za pravdu jsem jí dal mnohem později. A tak jsem den co den dřel Bayerovu školu hry klavírní s nařízeným budíkem na piánu, abych náhodou nepřetáhl určený čas.

Jednou týdně se pak šlo skládat účty do hodiny k Antošovým. „Kdo tam dnes je – mladý nebo starý?“ Tázal jsem se vždy odcházejícího žáka. Řekl-li „mladý“, bylo to v pohodě. Mladý pan Vladimír Antoš byl hezký chlap, příjemný starý mládenec věku asi 35 let. Měl mě asi v oblíbě, neboť mi vždy do žákovské knížky psal samé jedničky, někdy s vykřičníkem, mimořádně ještě připojil heslo „hrál výborně!“ To záleželo hlavně na jeho momentální náladě a uměleckém rozpoložení.

Zato starý pán - Jindřich Antoš byl dosti nerudný dědula, který zjevně neměl rád začínající klavírní virtuosy. Na uvítanou vždy procedil mezi zuby „...tak sajrajte, ukažte, co umíte!“ To mělo být „...tak zahrajte, ukažte, co umíte!“

Načež zkontroloval můj posez, polohu rukou, prstů, nešetřil při tom ironickými poznámkami. Ale hrubý nebyl, byl to opravdový inteligent, jenže trochu podivín. Při hodinách starého pána se mi nedařilo, byl jsem z něj na nervy tak, že legáto jsem hrál jako staccato, tak se mi trásl strachem mé dětské prstíky. Nebyl jsem sám – ten starý pán byl totiž noční můrou všech začátečníků...

Jednoho dne v létě L.P. 1947 zajel táta vlakem do Klatov, aby se vrátil – světe div se – na motocyklu. Byl to hezký stroj ČZ MANET 100 ccm, výrobek ČZ Strakonice, šedomodrá barva, dvousedadlový. Otec zamýšlel na něm jezdit do služby do Alžbětína. Dosud jezdil na kole, což se mu časem zdálo zdoluhavé a vysilující. Motorka mu měla proto uspořít čas i sílu, tolik potřebné atributy pro jeho neustále se rozšiřující biofarmu.

Počátkem září táta zničehonic prohodil: „Vezmi si tuto nůši na záda a zajedem na houby!“ a posadil mne za sebe na Maneta. Nožičkami jsem stěží dosáhl na stupáčky – ale jelo se.

Hnali jsme to neustále do kopců směrem na Gerlovu Huť. No – „hnali“ je asi příliš expresivní slovo. Manet funěl, spíše lezl, než aby jel. Byla to přeci jen slabá kubatura pro šumavské kopce. Nakonec jsme sjeli vlevo ze silnice na lesní cestu, která posléze skončila a dál již nebylo nic...

To „nic“ znamenalo, že se před mými dětskýma očima otevřela široká, nedohledná pláň, porostlá tvrdou houpavou

travou, které jsme říkal „matracová“. Na tuto velkolepou, téměř rovnou plochu byly zřejmě rukou čarodějovou roztroušeny ojedinělé smrky různé velikosti, ne však vyšší, než pět, maximálně deset metrů.

Šli jsme s tatškou zvolna tou přírodní nádherou k nejbližšímu smrku. Louka voněla, museli jsme obcházet ostrůvky červených brusinek, právě dozrálých, i trsy oranžové kvetoucí arniky a mohutné lodyhy žlutě kvetoucích divizen. „Tati, jak se to tady jmenuje?“ Vyzvídal jsem. „To je Hilgartova paseka,“ odvětil otec, a na mne to kouzelné místo tehdy zapůsobilo tak mocně, že si jeho název i v úmru pamatuji dodnes.

Došli jsme k prvnímu smrku, já neustále s prázdnou nůsí na zádech. „Tati, a kde už začnou ty houby?“ Zeptal jsem se s naivitou sedmiletého kluka. „Počkej, uvidíš!“ ... odvětil táta a nadzdvihl opatrně jednu ze smrkových větví, sahajících až k zemi.

Pod větví se doslova tyčila trojice statných hřibů, nabízející svá těla ke sklizni.

„Tak je seber,“ zněl příkaz šéfa výpravy. Poslechl jsem rád a zatím co on držel větev, já jsem pomalu a opatrně vynášel jednoho hřiba po druhém na denní světlo. Měli bílé hlavy skrze nedostatek světla, pravil táta.

Co vám mám povídat! Obrazili jsme takto asi deset smrků a nůše byla plná krásných pravých šumavských hříbků, zdravých a vonících lesem a čistotou. Pak jsme se posadili spolu do té měkké matracové trávy, pojedli svačinu, kterou vzal táta obezřetně sebou.

S pocitem dobře odvedené práce jsme se pak vydali na zpáteční cestu s tím rozdílem, že plnou těžkou nůši nesl táta.

„A tati, kdy zas pojedeme na houby k Hilgartovi?“ Ptal jsem se táty čas od času, ale nikdy již k tomu nedošlo. To už tak v životě bývá, že skutečně neopakovatelný zážitek, který se člověku vryje do paměti, lze prožít pouze jedinkrát a je to asi dobře, jinak by již nešlo o zážitek neopakovatelný!

Na houby jsme v té sezóně již nejeli, zřejmě proto, že jsme z výtěžku minulého zájezdu měli nasušeno hříbků na dva roky dopředu.

Konec druhé části.

Úryvek z knihy Moje blahé paměti

Autor: Václav Rezek

SOUTĚŽÍME!

Přineste tuto vylustěnou stránku do infocentra (ul. 1. Máje 12 - vhod'te do schránky **nejpozději do 31. 5. 2021**) a můžete vyhrát věcnou cenu, naši Železnorudskou čepici, nebo členku dle vlastního výběru. Stačí vyplnit jméno a telefonní číslo, abychom výherce mohli kontaktovat. Přejeme hodně štěstí.

JMÉNO a PŘÍJMENÍ:

TELEFONNÍ ČÍSLO:

Vtip: Přijde chlap do baru a objedná si suché Martini. Když ho dostane, vytáhne z něj olivu a kopne ho do sebe. Pak si řekne o další, vytáhne olivu a zase ho do sebe kopne. Takhle jich vypije patnáct, pak ukáže na hromádku oliv a zeptá se barmana: „Je to deset deka?“ „Asi ano, proč se ptáte?“ diví se barman. „Ale, manželka mě poslala pro (tajenka).“

AGRÁRNÍK - ALIANCE - ČEŘEN - ČTVERÁK - DATUMKA - DÍLNA - HÁDKA - HUSAR - JEPICE - KACÍŘ - KAJAK - KAROSERIE - KLARINET - KOMINTERNA - KOTLETA - LEDEN - MERENDA - MILENEC - MINCÍŘ - MLÁCENÍ - NEZDAR - OBROZENÍ - OHLED - OMRKNUTÍ - PANDA - PARKETA - PENZE - PLUKOVNÍK - PODOBA - POETA - POPELNÍČEK - PORUČNICTVÍ - RELEVANCE - RENTA - RESTITUCE - RETRO - REZONANCE - RODINA - ROTEL - SERPETIČKA - SKLÁDANKA - SPIRÁLA - STRATÉG - STVŮRA - SVŮDNICE - TÁCEK - TAHANICE - TŘASKAVINA - TVŮRCE - TÝDENÍK - VEČERNÍČEK - VKLAD - VÝPIS - ZÁSTRČKA - ZATRACENEC - ZENIT - ZNEPOKOJENÍ

Ř	Í	C	A	K	Č	R	T	S	Á	Z	D
R	N	A	B	E	Í	E	E	L	A	Í	K
E	E	K	O	Č	S	N	E	T	V	E	N
Z	C	Č	D	Í	D	T	R	T	C	E	E
O	Á	I	O	N	O	A	C	Á	Z	E	C
N	L	T	P	R	C	I	T	D	R	E	I
A	M	E	R	E	N	D	A	U	N	G	N
N	T	P	N	Č	J	R	G	E	M	A	A
C	O	E	U	E	Ů	É	L	D	I	K	H
E	C	R	Ů	V	T	I	P	A	N	D	A
P	O	E	T	A	M	Ý	O	A	C	Á	T
P	A	S	R	E	L	M	D	E	Í	H	E
O	Č	T	V	E	R	Á	K	E	Ř	A	L
P	S	I	E	K	L	A	R	I	N	E	T
E	L	T	N	K	J	E	O	I	D	Í	O
L	H	U	S	A	R	B	V	E	P	H	K
N	T	C	K	R	R	A	N	A	L	S	K
Í	N	E	J	O	K	O	P	E	N	Z	E
Č	Z	Č	Z	S	V	Ů	D	N	I	C	E
E	A	E	A	E	C	N	A	I	L	A	E
K	N	Ř	N	R	O	D	Í	L	N	A	L
Í	T	E	S	I	P	Ý	V	K	L	A	D
I	A	N	R	E	T	N	I	M	O	K	V

Jako pravidelný měsíčník vydává Železnorudský zpravodaj město Železná Ruda, Klostermannovo náměstí 295, 340 04 Železná Ruda.

Registrováno Min. kultury pod číslem MK ČRE 11849.

Elektronická verze: www.zeleznaruda.cz

Redakční rada: Filip Brož, Filip Smola, Petr Najman, Mirka Frenzlová a Adéla Brožová.

Příjem inzerce: mistostarosta@zeleznaruda.cz, e-mail redakce: redakceZZ@email.cz.

Náklad: 1200 výtisků. Uzávěrka 5. každého měsíce. Redakce si vyhrazuje právo na krácení příspěvků.

Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky zkrátit či neotisknout. Město Železná Ruda ani redakce nenese odpovědnost za skutečný průběh zde inzerovaných akcí. Za obsahovou správnost příspěvků ručí autor a nemusejí vyjadřovat názor či postoj redakce a města.